

РЕШЕНИЕ

№ 6454

гр. София, 08.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ирина Кюртева

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **7877** по описа за **2021** година докладвано от съдия Владимир Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1, изр. II от ЗАНН.

С решение от 07. 04. 2021 г. по НАХД № 10045 / 2020 г., Софийски районен съд, НО-22 състав, е потвърдил наказателно постановление (НП) № 22-006653 / 08. 04. 2020 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ С., с което на [фирма], в качеството му на работодател, за нарушение на чл. 63, ал. 2 от Кодекса на труда, е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 3000 лева.

Срещу така постановеното решение е постъпила касационна жалба от пълномощник на [фирма], с която се моли да бъде отменено решението на СРС, като неправилно и незаконосъобразно.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, чрез писмени бележки на процесуалния си представител, поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Прави искане евентуално за намаляване размера на санкцията. Претендира разносните по делото.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства,

доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

За да постанови решението си, районния съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля В. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства, свързани с касационните основания.

Касационната инстанция споделя изцяло фактическите констатации на районния съд.

На 05. 02. 2020 г. от 10.20 часа до 11.00 часа, е извършена проверка от служители на Дирекция „Инспекция по труда“ - С. за спазване на трудовото законодателство в обект – „стол и бар“, находящ се в [населено място], [улица], партер, сграда на „А1“ – централно управление, стопанисван от [фирма], при която е установено, че лицето Ю. С. И., работи като „чистач/хигиенист“, без да ѝ е предоставен екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни и уведомление по чл. 62, ал. 3 от КТ, заверено от НАП.

На 25. 02. 2020 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение на едноличния търговец, в качеството му на работодател, като нарушението било квалифицирано като такова на чл. 63, ал. 2 от Кодекса на труда. Актът бил предявен за запознаване със съдържанието му и връчен на същата дата на нарушителя, след което е издадено и обжалваното наказателно постановление.

Настоящата касационна инстанция счита, че правилно от страна на районния съд е прието, че е налице извършено административно нарушение, за което следва да се наложи предвидената в закона санкция.

Видно е, че при извършената проверка, лицето е заварено да работи без връчен му подписан трудов договор и екземпляр от уведомлението, за което е налице саморъчно попълнена декларация. Видно от тази декларация, лицето е започнало работа от 22. 01. 2020 г. с определено работно време, трудово възнаграждение и почивни дни. В същото време, в хода на административно-наказателното производство е представен трудов договор с лицето Ю. С. И., в който е отбелязано дата на сключване – 04. 02. 2020 г., а справката за приетите и отхвърлени уведомления, с е с дата 05. 02. 2020 г. и час на постъпване след извършване на проверката – в 15. 17 часа.

При тези данни, правилно от страна на Софийски районен съд, е прието че отговорност по чл. 414, ал. 3 от КТ, носи работодателят - [фирма].

Съгласно чл. 63, ал. 2 от КТ, работодателят няма право да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави документите по ал. 1, включващи екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни и уведомление по чл. 62, ал. 3 от КТ, заверено от НАП.

Безспорно от декларацията попълнена от И. е видно, че същата е започнала работа на 22. 01. 2020 г. и към момента на извършване на проверката същата не е имала екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни и уведомление по чл. 62, ал. 3 от КТ, заверено от НАП, тъй като самото уведомление е подадено на тази дата, но след извършване на проверката.

Съдът намира за неоснователни доводите в касационната жалба, че в случая неправилно е квалифицирано нарушението по чл. 63, ал. 2 от КТ, а следвало да е евентуално такова по чл. 61, ал.1 от КТ, като допуснато до работа лице без трудов договор. Такава квалификация на нарушението би била налице при липсата на въобще на сключен договор, докато в конкретния случай е безспорно, че такъв е бил сключен

и същия е с дата от 04. 02. 2020 г. (видно от представеното от жалбоподателя копие), но към датата на проверката не е бил връчен заедно с уведомлението по чл. 62, ал. 3 от КТ, заверено от НАП, като такова е подадено едва след проверката.

В случая не може да се приема и наличието на маловажен случай, тъй като на основание чл. 415в, ал. 2 от КТ, това нарушение изрично е изключено от законодателя от съставите на маловажните нарушения.

Неоснователни са и доводите за неяснота относно времето на извършване на нарушението, тъй като в оспореното НП изрично се сочи, че нарушението е извършено на 05. 02. 2020 г., без да се сочи в колко точно часа, противно на посоченото в жалбата, че не бил коректно посочен часа.

Съдът намира за неоснователни и доводите в жалбата, че от страна на АНО не са били изложени мотиви, защо се налага размер на санкцията, над минимума посочен в закона. Видно от издаденото НП, в него изрично са изложени мотиви защо административнонаказващия орган налага санкция в размер на 3000 лв., вместо минималната такава от 1500 лева. В случая органа се е позовал на факта, че при извършената проверка са установени и други нарушения, включително и други лица, които работят при същия работодател без връчени екземпляри от сключения трудов договор, подписан от двете страни и уведомление по чл. 62, ал. 3 от КТ, което е довело до определяне на санкцията над минималния размер. От своя страна, въззивния съд е изследвал и въпроса за санкцията и изложените от АНО основания, които е приел за правилни и законосъобразни, като от своя страна касационната инстанция изцяло възприема изложените мотиви в тази насока.

В случая се касае за наложена имуществена санкция на юридическо лице. Административно наказателната отговорност на юридическото лице е обективна /безвиновна/, поради което няма причини изобщо да се обследва въпросът за вината, като субективна страна на деянието в случая. Наложено административно наказание, с оглед изложените мотиви за наличието на други нарушения, е определено съобразно правилата на чл. 27, ал. 1 и ал. 5 от ЗАНН.

Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на въззивното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че решението следва да бъде оставено в сила, като законосъобразно, обосновано и постановено при спазване на съдопроизводствените правила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл. 63, ал. 5 от ЗАНН (в действащата към настоящия момент редакция), в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 120 лв., поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град - XVII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 07. 04. 2021 г. по НАХД № 10045 / 2020 г., на Софийски районен съд, Наказателно отделение – 22-ри състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ С., юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.